

คำวินิจฉัยของ นายศักดิ์ เตชะชาญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๖/๒๕๔๘

วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘

เรื่อง ศาลอาญาส่งคำโต้แย้งของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๒/๒๕๔๗ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลอาญาโดยสำนักงานศาลยุติธรรม มีหนังสือส่งคำโต้แย้งพร้อมความเห็นของจำเลย (บริษัท
สาครเคเบิลทีวี่เน็ตเวิร์ค จำกัด ที่ ๑ กับพวก รวม ๒ คน) ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๒/๒๕๔๗
เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติวิทยุ
กระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ พระราชบัญญัติวิทยุ
กระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๕ มาตรา ๖ ประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๘๓ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๔๐
และมาตรา ๓๓๕ (๒) หรือไม่

ข้อเท็จจริงสรุปได้ว่า พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด (สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา ๕
สำนักงานคดีอาญา) เป็นโจทก์ ฟ้อง บริษัท สาครเคเบิลทีวี่เน็ตเวิร์ค จำกัด เป็นจำเลยที่ ๑ และนายชริระ
เจริญสาคร เป็นจำเลยที่ ๒ ต่อศาลอาญาเป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๒/๒๕๔๗ ฐานร่วมกันกระทำความผิด
โดยร่วมกันดำเนินบริการส่งวิทยุโทรทัศน์เพื่อให้บริการแก่สาธารณะหรือแก่ชุมชนโดยไม่ได้รับอนุญาต
อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ มาตรา ๑๖
มาตรา ๑๗ พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๕
มาตรา ๖ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๖) และขอให้ศาล
ลงโทษตามกฎหมายดังกล่าว

คดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลอาญา จำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้ร้องยื่นคำร้องโต้แย้งว่า บทบัญญัติ
แห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีตามที่โจทก์ฟ้องไม่อาจนำมาใช้บังคับได้ โดยอ้างว่าในการดำเนินบริการ
ส่งวิทยุโทรทัศน์ ผู้ร้องได้ยื่นเรื่องขอรับใบอนุญาตตามแบบ วท. ๑๕ ต่อกรมประชาสัมพันธ์
ซึ่งกรมประชาสัมพันธ์ได้รับเรื่องและนำเข้าที่ประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗ แล้ว
แต่ปรากฏว่าต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุ
กระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ บทเฉพาะกาล มาตรา ๘๐ เป็นเหตุให้
กรมประชาสัมพันธ์อ้างเป็นเหตุไม่ออกใบอนุญาตให้กับผู้ร้อง โดยให้อำนาจพิจารณาอนุญาตเป็นของ

คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แห่งชาติ (กสช.) และคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) ซึ่งผู้ร้องเห็นว่า เมื่อยังไม่มีการจัดตั้ง กสช. และ กทช. ภายในระยะเวลาที่รัฐธรรมนูญกำหนด การดำเนินบริการส่งวิทยุโทรทัศน์เพื่อให้บริการแก่สาธารณะหรือแก่ชุมชนก็ไม่จำเป็นต้องมีใบอนุญาต บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๕ มาตรา ๖ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ตามที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิด จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๓๓๕ (๒) ขอให้ศาลอาญาส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ซึ่งศาลอาญาโดยสำนักงานศาลยุติธรรมก็ได้ดำเนินการให้ดังกล่าว

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติรับคำร้องดังกล่าวไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๒ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ พร้อมทั้งแจ้งศาลอาญาและผู้เกี่ยวข้องทราบ

อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ในฐานะผู้เกี่ยวข้อง ยืนยันแจ้งว่า การดำเนินบริการส่งวิทยุโทรทัศน์ของผู้ร้องโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นการไม่ชอบ แม้ผู้ร้องจะได้ยื่นคำร้องขอใบอนุญาตแล้ว แต่ในขณะที่อยู่ในกระบวนการพิจารณาของกรมประชาสัมพันธ์เพื่อเสนอที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณา ก็ได้มีพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ออกมาใช้บังคับ โดยมีบทเฉพาะกาล มาตรา ๘๐ บัญญัติห้ามมิให้หน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการบริหารคลื่นความถี่ หรือกำกับดูแลการประกอบกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์พิจารณาจัดสรรคลื่นความถี่ ออกใบอนุญาตประกอบกิจการ หรือใบอนุญาตให้ประกอบกิจการเพิ่มเติมจนกว่าจะมีคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แห่งชาติ (กสช.) ดังนั้น กรมประชาสัมพันธ์จึงไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ โดยอำนาจการออกใบอนุญาตเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคสอง ประกอบบทเฉพาะกาล มาตรา ๓๓๕ (๒)

พิจารณาคำร้องและคำชี้แจงของผู้เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า ประเด็นที่ผู้ร้องโต้แย้งซึ่งจะต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๕ มาตรา ๖ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๓๓๕ (๒) หรือไม่

ในส่วนของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติ วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ จะขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๓๓๕ (๒) หรือไม่ นั้น เห็นว่า กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๖) มิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ออกโดยองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติโดยตรง จึงไม่เป็น บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงไม่จำเป็นต้อง วินิจฉัย สำหรับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีความผิดใดเกิดขึ้นโดยการกระทำ ของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ผู้ที่ได้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันนั้นเป็นตัวการ ต้องระวางโทษตามที่ กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น” เป็นบทบัญญัติเรื่องตัวการในกฎหมายอาญาซึ่งพนักงานอัยการ ใช้ประกอบคำขอท้ายฟ้องให้ศาลลงโทษจำเลยทั้งสองที่เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดด้วยกันซึ่งมิได้ เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๓๓๕ (๒) แต่อย่างไร จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๔๐ มาตรา ๓๓๕ (๒)

กรณีข้อโต้แย้งที่ว่า พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๕) มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๖) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๓๓๕ (๒) ซึ่งเป็นประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไป นั้น

ในส่วนของมาตรา ๖ แห่งรัฐธรรมนูญ ที่บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับ มิได้” นั้น เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ ซึ่งเป็นบททั่วไปที่กล่าวถึงสถานะความเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ โดยมีได้มีข้อความใดที่เป็นเรื่องการรับรองหรือคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ หรือให้อำนาจใด ๆ แก่บุคคล หรือองค์กร จึงไม่อาจอ้างหรือโต้แย้งว่าบทบัญญัติใดของกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ นี้ได้ ตามนัยแห่งคำวินิจฉัยที่ ๓๘ - ๓๙/๒๕๔๗ ของศาลรัฐธรรมนูญ

สำหรับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ” วรรคสอง บัญญัติว่า “ให้มืองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ตามวรรคหนึ่ง และกำกับดูแล การประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

และวรรคสาม บัญญัติว่า “การดำเนินการตามวรรคสองต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติ และระดับท้องถิ่น ทั้งในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะอื่น รวมทั้งการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม” รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ บัญญัติว่า “ในวาระเริ่มแรก มิให้นำบทบัญญัติดังต่อไปนี้ มาใช้บังคับกับกรณีต่าง ๆ ภายใต้ง่อนไขดังต่อไปนี้ .....(๒) มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๔๐ มาใช้บังคับ จนกว่าจะมีการตรากฎหมายอนุวัติการให้เป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าว ซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ทั้งนี้ กฎหมายที่จะตราขึ้นจะต้องไม่กระทบกระเทือนถึงการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญา ซึ่งมีผลสมบูรณ์อยู่ในขณะที่กฎหมายดังกล่าวมีผลใช้บังคับ จนกว่า การอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญานั้นจะสิ้นผล” นั้น

พิจารณาแล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญได้รับรองสิทธิด้านสื่อสารสาธารณะแก่ประชาชนมากขึ้น เพื่อเป็นการปฏิรูปการสื่อสารมวลชนพร้อมกับการปฏิรูปการเมือง ซึ่งแต่เดิมวัตถุประสงค์ในการใช้คลื่นความถี่ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม ก็เพื่อทดลองความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเท่านั้น โดยรัฐไม่ได้ให้ความสำคัญและยังไม่เข้าไปกำกับดูแลมากนัก ต่อมาเมื่อมีพระราชบัญญัติ วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาเพื่อรองรับระบบการบริหาร วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ของรัฐ อันเป็นการนำระบบการกระจายเสียงมาเป็นเครื่องมือทางการเมือง เพื่อรักษาอำนาจรัฐ และต่อมาก็เพื่อเปิดโอกาสให้เอกชนได้รับสัมปทานแต่ก็เพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ มากกว่าประโยชน์ของสาธารณชน แต่เมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ ได้กำหนดให้คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ และกำหนดให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่ จัดสรรคลื่นความถี่และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ อยู่ในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย แสดงให้เห็นว่า รัฐธรรมนูญต้องการรับรองและให้สิทธิแก่ประชาชนในการใช้คลื่นความถี่ที่ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ ภายใต้อำนาจของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย อันต่างไปจากเดิมที่ถูกนำไปใช้เพื่อประโยชน์ทางธุรกิจและรับใช้อำนาจรัฐ มากกว่าประโยชน์ของสาธารณชน ซึ่งในการบังคับใช้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ นั้น รัฐธรรมนูญได้บัญญัติ ใจไว้เฉพาะกาล มาตรา ๓๓๕ (๒) ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ทั้งนี้ เพื่ออนุวัติการ ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ ประกอบมาตรา ๓๓๕ (๒) และกำหนดให้มีคณะกรรมการ

กิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แห่งชาติ (กสช.) มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับดูแลการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสช.) มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม โดยวางเงื่อนไขไว้ในบทเฉพาะกาล มาตรา ๘๐ ว่า “ในวาระเริ่มแรกที่การคัดเลือกและแต่งตั้ง กสช. หรือ กทช. แล้วแต่กรณี ยังไม่แล้วเสร็จ ให้นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข และเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นใดที่เกี่ยวกับการบริหารคลื่นความถี่ การจัดสรรคลื่นความถี่ การอนุญาต และการกำกับดูแลหรือการควบคุมการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ตามกฎหมายว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ กฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคม กฎหมายว่าด้วยโทรเลขและโทรศัพท์ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง มีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติ จนถึงวันพ้นกำหนดเวลา ตามมาตรา ๗๗ แต่ในระหว่างนั้นจะพิจารณาจัดสรรคลื่นความถี่ ออกใบอนุญาต ประกอบกิจการ หรืออนุญาตให้ประกอบกิจการเพิ่มเติมไม่ได้”

ส่วนพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๕) มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๖) ซึ่งมาตรา ๕ ที่แก้ไขใหม่ วรรคแรก บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดส่งวิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์เพื่อให้บริการแก่สาธารณะหรือแก่ชุมชน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินบริการส่งวิทยุกระจายเสียงหรือบริการส่งวิทยุโทรทัศน์จากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต” ส่วนมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ก็เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับสภาพบังคับเมื่อมีการกระทำผิดและกำหนดโทษเมื่อฝ่าฝืนมาตรา ๕ ดังนั้น พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ฯ จึงเป็นกฎหมายที่กำหนดให้การใช้คลื่นความถี่ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต แต่กรมประชาสัมพันธ์ซึ่งเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่สามารถจัดสรรคลื่นความถี่ ออกใบอนุญาตประกอบกิจการ หรืออนุญาตให้ประกอบกิจการเพิ่มเติมใด ๆ ได้ตามบทเฉพาะกาล มาตรา ๘๐ ของพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ หากมีผู้ขออนุญาตดำเนินบริการส่งวิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์ในช่วงที่ยังไม่มีการแต่งตั้ง กสช. ก็จะไม่ได้รับใบอนุญาต และถ้ามีการดำเนินการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ก็จะมีผลผิดตามพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ฯ จึงเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียง

และวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ ยังมีผลใช้บังคับอยู่โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐยังคงมีอำนาจหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ฯ กำหนดไว้ เพียงแต่จะจัดสรรคลื่นความถี่และออกใบอนุญาตไม่ได้ พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ เป็นบทบัญญัติที่ควบคุมและกำกับดูแลการดำเนินการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ อันเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ไม่ได้ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๓๓๕ (๒) ซึ่งกฎหมายดังกล่าวมิได้กระทบกระเทือนถึงการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาใด ซึ่งมีผลสมบูรณ์อยู่ก่อนแล้วจนถึงวันที่มีการตราพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ขึ้นใช้บังคับเพื่อการอนุญาตให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ ซึ่งการอนุญาต สัมปทาน หรือสัญญาจะยังมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะสิ้นผล พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๕) มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๖) จึงหาได้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๓๓๕ (๒) แต่อย่างใดไม่

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๕) มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๖) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๓๓๕ (๒)

นายศักดิ์ เตชะชาญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ